

Nandek. Ne jokaj, Pavlek, prijatelja
sva in ostaneva, dasitudi odidem v mesto.
Glej, če ne boš jokaj, dam ti piščal.

Pavlek (*si briše solze.*) Ali res, Nandek?

Nandek. Na! Tu jo imaš. (*Mu dá piščal.*) V mestu bi me le motila.

Sedmi prizor.

(*Otroci prihajajo. V rokah neso cvetice.*)

Mirko. Nandek, kaj ne, da te ni
Jakčev Mihec zatožil, da si kozolec
zažgal?

Nandek. Zakaj pa vprašaš?

Mirko. Tinek pravi, da te je Jakčev
Mihec zatožil, ne pa on.

Nandek (*stopi k Tineku.*) Tinek, ti
si me zatožil, pa nisem hud nate. Ti
tudi nisi name, kaj ne?

Tinek. Ne. Nandek, jaz —

Osmi prizor.

(*Tinek vtihne, ko vidi učitelja in tujea
prihajati.*)

Učitelj. To je lepo, da ste ubogali
ter natrgali cvetk. (*Nandku.*) Nandek,
stopi semkaj. (*Nandek boječe pristopi.*)
Glej, ta gospod te še danes odpelje s
seboj v mesto, kjer boš hodil v šolo.
(*Nandek poljubi tujcu roko.*) Bodi po-
božen in marljiv! Bog te ne bo zapustil
na tvojih potih. (*Tujec prime Nandka
za roko. Tinek se približa učitelju.*)

Tinek. Gospod učitelj, doma sem
že povedal očetu in danes povem še

vam, da ni Nandek zažgal Jezerčevega
kozolca, ampak mi, ki smo kurili pod
njim. Oh, Tinek, odpusti nam, da si
trpel zaradi nas!

Učitelj. Lepo je, da prosiš odpu-
ščanja.

Nandek. Vsem vam odpuščam —
vse je pozabljeno. Ne pozabite name.
(*Podajajo mu roke.*)

Tujec. Težko se je ločiti od tova-
rišev?

Učitelj (*Pavleku, ki žalosten gleda
Nandka.*) Pavlek, saj Nandek zopet
kmalu pride nazaj.

Tujec. Tako je. Prihajal bo vsake
počitnice med vas.

Učitelj (*se ozre proti znamenju*).
Lepo ste okrasili Marijino znamenje. Zdaj
pa še zapojte kako lepo pesem nebeški
Kraljici, predno odhajamo.

Minka. Saj res. Katero pa naj zapo-
jemo, gospod učitelj? Ali ono lepo, ki
smo se jo zadnjič naučili: „Tebe, Ma-
rija, želim poslaviti“? *) Ali pa: „Slava
Mariji, prečisti Devici“? **)

Učitelj. Zapojte prvo.

Otroci (*zapojó*).

Učitelj. Sedaj pa mora biti! Zakli-
čimo Nandku v slovo: z Bogom!

Otroci. Z Bogom! (*Se bližajo
Nandku in vsak se poslavlja od njega.*)

Učitelj. Pomnite, otroci, pridnega
otroka Bog nikdar ne zapusti, pa naj
bo tudi med ljudmi — sirota.

(*Konec.*)

*) P. Angelik. Brezmadežni št. 42. **) Št. 43.

Veselje.

Strune srebrne,
Strunice bele
V mojih so rokah
Spet oživele.

Srčece moje
Spet je veselo,
Spet bode pesmi
Radostne pelo.

V polju zelenem,
V pisani trati
Brenkal vam bodem —
Godec med svati:

Le zavrtimo
Se po poljani,
Saj nam veselja
Nihče ne brani! ...

Sokolov.

